

І зімкнеться коло історії.
Україна в огні...

27.02.2022

* * *

Я обов'язково переживу цю війну.
Скільки б вона не тривала.
До остаточної перемоги.
Навіть якщо мене сто разів убиватимуть.
Цить, серце.
Біль потім.
Коли полинуть пісні-плачі...
Коли священні ножі омиватимуть священні сльози...
Тоді розірвешся на тисячі клаптів –
У наш світлий Великдень!
А нині хай корчиться кожна гадина,
чуючи грізне «Ще не вмерла..!»

28.02.2022

* * *

Ми переможемо, зокрема, й тому,
що за нашим Володимиром –
святий на київському пагорбі,
а за їхнім – кремлівський труп.
Душа проти тліну!

01.03.2022

* * *

Довго їдуть.
Довго розмовляють.
Перемовини.
Летять Україною гуси-лебеді,
сторожею в них – залізні соко́ли.
«Трішки поспали», – з міст і сіл.
«Крихту перепочили,
не розуваючись», – із фронтів.
Сама земля, укрившись
тонкою білою ковдрою,

уперше за тиждень
на хвильку задрімала.
Але на ранок – повсюди кров!!!
Цей березневий сніг –
міра нашого спокою нині,
нагадування про те,
що апріорі не маємо білих прапорів.
Тільки блакитно-жовтий –
як символ життя,
і червоно-чорний –
героїзму та незнищенності!

01.03.2022

* * *

Хлібця... чайочку...
Бананів йому купить!!
Цицьки дайте!!
Воно ж блаженське,
незнаєчко підневільне,
син руской мамки
(«Метка ж там целься, Ванечка!»,
«Не жалейте їх, ані вас не пажалєють!»,
«Да у нас пол України родственніків!»),
людина...
Доброта – не тактика наша,
а національна патологія.
Та не ставайте до нього спиною,
не залишайте наодинці зі слабшим.
Не змігши убити батька,
воно згвалтує вашу дитину!..
Хлібця... чайочку...
Жменю землі в горлянку!
Хай жере зайда!
Щоб не так солодко
смакувала
паляниця!

03.03.2022